

[Borgbjerg.]

lovene. Men det er jo den fulde og rene Sandhed. Det ærede Medlem sagde lidt udviskende: de Konservative har til Tider stemt for Skattelovene med det Formaal at slippe for noget værre. Lad os da gennemgaa Skattelovenes Historie; jeg nævnte en Del af disse Love i Forgaars.

I 1903 stemte de Konservatives store Flertal for Formue- og Indkomstskatten, den første Formueskat vi fik, Socialdemokratiet stemte imod. Næste Gang, 1909, da der var Tale om at forhøje Promillen og Procenten, stemte de Konservative for, Socialdemokratiet imod. I 1912 stemte de Konservative for, Socialdemokratiet og den Gang ogsaa de Radikale imod. I 1915 stemte de Konservative for. I 1919 fik vi denne overvældende Procent og Prome, som Finansministeren klagede saa stærkt over; den blev enstemmigt vedtaget, de Konservative stemte for. I 1922 stemte de Konservative for.

Det er Skattelovenes Historie, det er den hele Sandhed. Derfor har de Konservative vel Ret til at sige overfor Venstre: Venstre forlader sin Fortid, Venstre vender sig imod sin Fortid, baade i Skattepolitik, i Socialpolitik og i sin Politik overfor Fagforeningerne; men de Konservative maa føje til: Vi gør det samme. De forenes nu, begge de to Partier, i en ny anti-social, reaktionær Politik, det er Sandheden. Dér finder de hinanden, og de vender sig begge mod deres egen Fortid.

Det gælder for Resten ogsaa den Lov om Len og Stamhuse, som der i den senere Tid jamres saa uhyre over, ikke mindst i den konservative Presse; man kalder den en revolutionær Lov. Se efter i Rigsdagstidende, De vil finde, at Socialdemokratiet stemte imod denne Lov, men de Konservative stemte for den, om end under meget Bugvrid fra enkelte Taleres Side. Det er ogsaa den historiske Sandhed. Det vilde dog være passende, naar det konservative Partis Presse og Talere udbreder sig saa stærkt over de frygtelige Virkninger af denne forfærdelige Lov, at de da ikke glemte at meddele Læserne og Tilhørerne, at det konservative Folkeparti i 1919 stemte for denne Lov.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel lod i en kort Bemærkning, der dog strejfede en hel Del Punkter, forstaa, at han ikke befandt sig vel i det, han kaldte mit Favnag. Han følte sig, kan jeg maaske sige, lige saa undselig, lige saa vrissen, som jeg forleden paa det kongelige Teater saa Bergthor Smeds Datter, da hun sad paa

Jarlens Heltearm. Det ærede Medlem var meget utilfreds med det Sæde. Men det ærede Medlem har ogsaa dér gjort sig skyldig i en Misforstaaelse, for jeg havde aldeles ikke taget ham i Favn. Jeg havde i al Stilfærdighed overfor en Afbrydelse af det ærede Medlem, en af de Afbrydelse, hvormed det ærede Medlem forlyster sig selv og det høje Ting, hvad jeg paa ingen Maade skal tage ham ilde op . . . (*Fraenkel*: Det kan heller ikke nytte noget!). Nej . . . (*Fraenkel*: Tværtimod, det vilde animere mig!). Nej, men jeg skal paa ingen Maade tage det ærede Medlem det ilde op. (*Fraenkel*: Det vilde animere mig, hvis De gjorde det!). Jeg vil ogsaa gerne være med til at animere det ærede Medlem i saa Henseende, det kan live op i en kedelig Forhandling. Men det ærede Medlem maa høre og huske, hvad jeg siger, og ikke lægge noget andet i det og saa staa op og polemisere imod noget, jeg ikke har sagt.

Jeg havde i al Beskedenhed og Stilfærdighed overfor en Ytring af det ærede Medlem mindet om, at jeg selv mange Gange tidligere har anerkendt, at der i den konservative Lejr hos adskillige Medlemmer var en vis social-politisk Interesse. Jeg har nævnt Navne i saa Henseende, og jeg føjede netop til, foranlediget ved Afbrydelsen fra det ærede Medlem, at det samme har jeg i sin Tid udtalt overfor det ærede Medlem, og jeg gik langt tilbage. Jeg huskede, hvordan jeg selv i 1892 ved Industrimødet i København refererede det ærede Medlem mere objektivt og langt udførligere end nogen anden Journalist her i Danmark, fordi jeg syntes, at det var overmaade interessant og fortjente Sympati, hvad det ærede Medlem udviklede.

Det ærede Medlem var den Gang lige kommet hjem med en tysk Doktorhat. Han var en lærvillig og flink Discipel af Lujo Brentano. Han saa nyt, historisk paa Nationaløkonomien. Det trængtes der til her i Landet overfor den klassiske Nationaløkonomi ved Universitetet. Han fik den Gang fra reaktionær, fra konservativ Side hæftet Mærket „Kateder-Socialist“ paa sig. Hele den Udvikling, det ærede Medlem den Gang var inde i, og de Taler, han holdt, og de Skrifter, han skrev, interesserede mig i høj Grad, og jeg har været med til baade, som sagt, ved Referat af hans Taler og ved Anmeldelse af hans Bøger at anerkende det. Det var altsaa en simpel Konstatation af, at det ærede Medlem ikke havde Ret i sin Afbrydelse, naar han sagde, at jeg først nu anerkendte